

Tình Mẫu Tử

Khi đôi trai gái ôm chặt lấy nhau để rồi cùng nhau hành lạc, bỗng có tiếng thét:

– Dung nhi! Hãy dừng lại! Con không được chạm vào người hấn!

Một giọng nữ lang thét lên chói lói. Hồng Sa La Sát nghe gọi đích danh, liền giật mình thoái lui một bước, trong lúc Thành Nhân cứ việc tiến đến với nàng. Lập tức, một loạt chỉ phong reo reo điểm vào thân thể làm chàng đứng chết trân. Sau khi định thần nhìn kỹ, Hồng Sa La Sát mới nhận ra có hai người đang đứng đối diện với nàng, cách phía tả Thành Nhân chừng ba bốn bước. Một người là lão nhân vừa xuất thủ xong, đứng im không hề nhúc nhích. Còn vị kia chính là thiếu phụ đã lên tiếng cản ngăn. Bà ta chậm rãi bước đến trước mặt nàng. Sau khi nhận ra người đàn bà ấy là ai, Hồng Sa La Sát vội vã quỳ xuống lạy chào:

– Nghịch nữ là Phương Dung, xin ra mắt mẫu nhi! Không biết mẹ có điều chi chỉ giáo!

Bấy giờ đối diện với nàng là một phu nhân xiêm y rực rỡ. Tuy chiếc mạng che kín khuôn mặt, song nhìn vóc dáng thướt tha như liễu rủ cũng biết rằng vị mệnh phụ này vốn có một nhan sắc kiều diễm chứ không phải tầm thường! Nữ nhân – tức vị vương phi – cất giọng lạnh lùng thốt:

– Hừ! Nếu ta không đến kịp thời, thì con đã phạm vào tội loạn luân rồi đó!

– Loạn luân! Thưa mẹ, mẹ nói điều gì quả thật con chưa hiểu ra sao cả?

– Người không hiểu là phải! Vì con có biết đâu, hấn chính là...

– Là ai? Thưa mẹ...

– Là anh ruột của con...!

Hồng Sa La Sát cảm thấy như trời sập, đất nghiêng. Nàng choáng váng, không buồn vận công giữ thăng bằng, cứ để cho thân hình chao đảo mãi. Ôi! Thế là cả tòa lâu đài tình ái nàng xây trong mộng tưởng bấy lâu nay đã tan thành mây khói. Giấc mơ hoa bướm gió trăng ấp ủ nhiều đêm giờ đây vụn tan biến bên chiếc gối lạnh lùng. Nàng đã đem lòng yêu tha thiết. Nàng đã xem chàng là tình lang trọn kiếp trọn đời! Thế mà bây giờ nàng đành vỡ mộng!

Người đàn bà điềm nhiên quay sang lão nhân khẽ nói:

– Cảm phiền thúc thúc lão Đại vương gia vào phòng lấy cho Thành nhi manh áo để nó vận vào kéo tội nghiệp!

Bấy giờ, tất cả sự hung dữ, cuồng dục của một nữ ma đầu đã biến mất, Hồng Sa La Sát mắt nhòa lệ thấm, tan nát cõi lòng

Đứng trước người hiền mẫu, nàng cảm thấy mình nhỏ bé, yếu đuối làm sao! Từ thửa sinh ra và lớn lên trong cung vàng điện ngọc, nàng được nâng niu chiều chuộng

mọi bề. Mặc dù là ái nữ của một vương phi, nàng vẫn được đặc cách lên hàng công chúa của Đại Mông bang. Thấy tư chất của nàng thông minh lanh lợi, lại có nhan sắc thiên kiều bá my, lão ma đầu Hồn Thế Tà Thần bèn thâm nạp nàng làm đệ tử. Từ đó về sau, nàng bị ảnh hưởng không ít cái bản chất độc ác của lão và kể cả tên bạo chúa mà nàng cứ ngỡ là cha. Tuy nhiên, cái thiện vẫn tàng ẩn trong lòng, nhờ thỉnh thoảng nàng chạy về vấn an hiền mẫu. Nàng thấy mẹ cứ mãi u sầu theo năm tháng, chẳng biết sự uẩn khúc thầm kín kia là nguyên nhân thế nào. Song le, đạo làm con nàng không được phép tò mò khơi gợi chuyện đời tư của người mẹ hiền lúc nào cũng tỏ ra đau khổ.

Đêm nay, trong lúc nàng đang định giở trò ân ái với một chàng trai trẻ đẹp thì bà bỗng xuất hiện thật bất ngờ. Nếu bà không phải là mẹ của nàng thì hậu quả sẽ ra sao? Sự can thiệp của bà với mục đích gì? Chàng trai khả ái kia lại là bào huynh của nàng ư?

Nàng ngược khuôn mặt nảo nùng lên, thảng thốt hỏi trong tuyệt vọng:

– Thưa mẹ! Chàng... là anh ruột của con! Có thật không mẹ?

Người đàn bà đau khổ nắm lấy tay nàng đỡ dậy mà rằng:

– Bình tĩnh, Dung nhi! Khuôn mặt phương phi tuấn kiệt kia chính là hình ảnh của cha con cách đây ba mươi năm về trước. Không thể nào lầm được!

Nói đến đây, bà dìu nàng đến sau lưng Thành Nhân, chỉ vào bột son nổi rõ bao quanh huyết linh đài rồi tiếp:

– Khi anh trai con ra đời, nó có một dấu vết đặc biệt mà những người khác không ai có. Mẹ còn nhớ rõ, lúc anh con được ba tuổi, cha mẹ bị lão đại ma đầu bắt cóc mang qua xứ này. Trong thời gian đó, mẹ vừa có thai được hơn một tháng...

– Thế ra, con chẳng phải là con của hoàng đế Đại Mông bang chúa sao?

Vị phu nhân gật đầu xác định:

– Đúng vậy! Cha của con chính là người đã dịch pho “Ngô Vương bí lục” cho lão Hồn Thế Tà Thần đó!

– Trời!

Lúc đó, lão nhân mang ra hai chiếc áo vận vào cho Thành Nhân. Lão lại lục trong người ra một viên linh đan nhét vào miệng chàng rồi giải huyết cho chàng. Thành Nhân từ từ tỉnh trí lại. Chàng nhận ra lão nhân đứng bên cạnh có vẻ quen thuộc lắm, song nhất thời chàng chưa kịp nhớ ra. Lão nhân nói với người đàn bà bằng giọng cảm động:

– Bẩm phu nhân! Thật là tội nghiệp cho thiếu chủ. Người bị đày đọa suốt bốn năm trường, nhiều phen chết đi sống lại, đến nỗi gần như đãng trí vậy đó!

Người đàn bà sụt sùi, mếu máo nói:

– Ôi! Con trai ta chẳng quản gian nguy quyết liều mình giải cứu song thân! Chịu

khảo tra đến tiêu tụy, võ vàng, thân tàn ma dại. Lại suýt nữa lâm vào đại họa khôn lường, tội lỗi tày đình làm sao chuộc nổi! May thay! Ôi! Lý Phương Tiên này xin quỳ xuống mà tạ ơn đấng hoàng thiên, thổ địa đã bảo bọc che chở cho hiếu tử!

Nói đến đây, phu nhân liền sụp xuống lạy thỉnh không liền mấy lạy.

Thành Nhân còn ngơ ngác chẳng hiểu hết về sự kiện hết sức quan trọng đang diễn ra. Mà quả thật, chàng có khác nào kẻ vừa thức dậy sau một giấc mộng hãi hùng. Lý phu nhân bèn bảo Hồng Sa La Sát:

– Dung nhi! Con mau quỳ xuống ra mắt đại huynh đi!

Hồng Sa La Sát ngoan ngoãn vâng lời. Nàng phục dưới chân Thành Nhân, giọng thống thiết:

– Tiểu muội đui mù u mê không biết, kính xin đại huynh vị tình cốt nhục độ lượng khoan dung!

Thành Nhân hiền từ đỡ nàng đứng lên. Chàng vẫn giữ giọng lễ phép thốt:

– Xin cô nương đừng lạy nữa, tại hạ đắc tội bây giờ!

– Không, không! Tiểu muội không còn là công nương, công chúa gì nữa đâu! Tiểu muội là bào muội của hiền huynh đây mà! Hiền mẫu đã nhận ra hiền huynh. Thế mà hiền huynh không nhận ra hiền mẫu của chúng ta hay sao?

Thành Nhân lẩm bẩm:

– Hiền mẫu của ta ư? Mẹ của ta là công chúa Lý Phương Tiên, người là bạn đời của thân phụ ta – Ngô Thành Nguyên đại hiệp. Hai người là Uyên Ương song hiệp, nhị vị chưởng môn phái Mã Yên Sơn lấy lừng thiên hạ mấy chục năm về trước.

Lòng người mẹ xúc động mạnh mẽ. Lý phu nhân không kiềm được nữa. Bà nhào tới ôm chầm lấy Thành Nhân, sụt lệ chan hòa:

– Con ôi! Mẹ chờ con mòn mỏi mỗi tháng ngày! Suốt hai mươi năm trời cách biệt, hôm nay mẹ con ta mới gặp lại nhau!

Bằng một linh cảm vô cùng mãnh liệt, Thành Nhân khụy gối xuống thốt qua tiếng nói nghẹn ngào:

– Mẹ ơi!...

Lão nhân đứng nhìn cảnh trùng phùng cố nén lòng, đưa tay áo lau nhẹ hai giọt nước mắt vừa lăn dài xuống đôi gò má nhăn nheo.

Niềm thương cảm, tủi sầu, hoan hỷ dâng lên chát ngất. Chỉ có những dòng lệ được khơi nguồn tuôn chảy mới có thể làm vơi bớt nỗi niềm tâm sự đã tích lũy qua hai chục năm trường.

Lâu lắm...

Chính cuộc tao phùng hạnh ngộ bất ngờ này đã tác động mạnh vào tâm khảm Thành Nhân. Tiềm thức của chàng bắt đầu trở dậy. Ký ức tựa như mặt gương vừa được lau qua một lớp bụi mờ. Thần trí dần dần sáng suốt. Não bộ trở lại hoạt động

bình thường, sự mê muội lùi xa nhường lại cho trí tuệ trở về ngự trị. Khuôn mặt chàng vốn đã khô ngô tuấn tú giờ đây trông lại càng thông minh đĩnh ngộ bội phần. Ánh mắt đã phát trở lại tia sáng của niềm lạc quan, rạng ngời thủa trước!

Ngô Thành Nhân tuy chưa được hồi phục chân lực, song hiện giờ trông chàng đã tương đối có uy thế lắm liệt của trang hảo hán từng ngang dọc giang hồ. Lão nhân bước đến trước mặt chàng cung tay thi lễ:

– Lão phu là Đại mỗ, đứng đầu trong nhóm Tứ Lão vương gia xin ra mắt Ngô thiếu chủ. Lão phu rất mừng khi thấy thiếu chủ đã trở lại sắc thái bình thường!

Thành Nhân cả mừng. Chàng vội vàng xá nhẹ lão một cái:

– Ôi! Thật là sung sướng thay! Thì ra tổ thúc vẫn còn sống đây sao! Tiểu điệt xin có lời mừng tổ thúc! Cho phép tiểu điệt được hỏi thăm vài điều, chẳng hay tổ thúc gặp mẹ con trong trường hợp nào? Suốt bốn năm nay có những biến cố nào đã xảy đến? Không biết hiện nay thân phụ tiểu điệt ra sao? Người đang ở đâu? Sức khỏe thế nào? Tổ thúc nói cho cháu nghe đi!

Lão Đại bụm bàn tay nhăn nheo nắm lấy tay chàng, lắc đầu khẽ nói:

– Bẩm thiếu chủ! Chuyện còn khá dài, ở đây chưa tiện nói ra. Chúng ta cần phải rời khỏi nơi đây gấp. Vả lại, lão mỗ nhận thấy thiếu chủ chưa phục hồi chân nguyên. Nếu có điều chi bất trắc xảy ra, chúng ta khó lường trước được. Theo thiển ý của lão mỗ, chúng ta cần phải rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.

Thành Nhân quay về phía Lý phu nhân lễ phép hỏi:

– Thưa mẹ! Xin mẹ hãy truyền dạy! Chúng con sẽ thực thi đúng theo lời chỉ giáo của mẹ!

Lý phu nhân trầm ngâm trong khoảnh khắc rồi nói:

– Những lời của tổ thúc con nói chí lý lắm! Vậy mẹ con ta nên nghe theo lời người là hay hơn cả.

Rồi quay qua Hồng Sa Tiên Nương, bà tiếp:

– Dung nhi! Con có muốn đi theo mẹ và anh ruột con không?

Hồng Sa Tiên Nương bấy giờ mới được mang một cái tên thật thùy mị đáng yêu: Phương Dung. Vừa nghe xong câu hỏi của mẹ, nàng sụt sùi đáp:

– Thưa mẹ! Phương Dung lúc nào cũng muốn được gần gũi mẫu thân! Con sẽ đưa mẹ và anh con rời khỏi chốn này để đi tìm thân phụ!

Nàng vừa dứt lời, cả bốn người đồng loạt nghe thấy một tràng cười lạnh lạnh vang lên ở cuối dãy hành lang:

– Kha kha kha! Khá khen cho con tiện tỳ dám tỏ lòng phản trắc! Mi đã lợi dụng lòng tin của bang chúa để lộng hành thái quá! Bây giờ lại hiện rõ bản chất phản bội của mi ra! May mà có ta kịp thời phát hiện sớm!... Hừm! Bang chúa đã lầm chứ ta chẳng lầm đâu! Biết khôn thời bó tay chịu trói. Bằng nghịch ý chớ trách ta sao độc ác

đấy nhé!

Giọng kẻ lạ tuy trầm, song Thành Nhân nghe buốt óc đình tai. Lý phu nhân hơi rùng mình một thoáng. Lão Đại lách đến trước mặt Thành Nhân ngăm vận nội lực phò trợ thiếu chủ. Trong lúc đó, trên khuôn mặt mỹ miều của Phương Dung hơi biến sắc. Nhưng chỉ một thoáng, nàng đã lấy lại ngay tư thế của vị chủ nhân Hồng Sa Thiên Vân Các. Buông một tiếng cười nhạt, nàng lạnh lùng thốt:

– A, thì ra là phó bang chủ Hắc Long Đa Kha Ngột Bất, một lão già luôn hám bả lợi danh, có tính gan tỵ không ai bằng.

Lão ma đầu vừa nghe xong câu miệt thị của nàng đã gầm lên giận dữ:

– Hay cho con tiện tỳ dám buông lời mạ lỵ bản chức! Xem đây!

Cùng với lời nói, một kinh lực sung mãn lấn đến, sức ép tựa ngàn cân. Không hề nao núng, Phương Dung vận khí chân nguyên quật lại một cái, hai luồng chưởng phong chạm nhau phát ra một tiếng nổ như sấm rền:

– Ầm!

Phương Dung sấn đến, liên tục thi triển các ngọn kinh phong. Hàng loạt tiếng nổ vang lên làm rung rinh cả tòa lâu đài đồ sộ. Lão Đại nói với mẹ con Thành Nhân:

– Phu nhân và thiếu chủ hãy để cho lão phu đưa xuống nhé! Nấn ná ở đây lâu bất lợi lắm!

Vừa nói vừa vận công, lão Đại dang rộng hai tay, cặp mỗi người một phía vút ra khỏi hàng lang bay xuống hoa viên. Ba người còn chưa kịp chạm đất, xảy thấy ba bóng người đã đứng án ngữ trước mặt. Lão Đại nhận ra bọn này chính là Ngũ Hồ Thường Sơn, bốn năm về trước lão và Ngô thiếu chủ đã hạ thủ hết hai, nay còn lại ba tên vẫn một lòng một dạ trung thành bảo vệ Hồng Sa Thiên Vân Các. Một tên trong bọn chúng gầm giọng:

– Bọn ta được lệnh của phó bang chủ quản thúc chư vị, chư vị không được rời khỏi nơi đây! Nếu vị nào ngoan cố, buộc lòng bọn tại hạ phải động thủ thôi!

Lão Đại rút ra một thanh đoản kiếm trao cho Thành Nhân và dặn nhỏ:

– Thiếu chủ còn yếu, hãy đứng đây bảo vệ thân mẫu người. Lão phu xin mở đường cho!

Thành Nhân gật đầu đón lấy đoản kiếm. Lão Đại tiến tới trước ba bước xoạc chân, rút xoạt thanh kiếm trên lưng. Nhìn thẳng Tam Hồ Thường Sơn, lão trầm tĩnh thốt từng lời:

– Bọn mỡ đã có sự đồng ý của Hồng Sa Tiên Nương. Kẻ nào cản trở bước chân, xin nhường cho thanh kiếm này nói chuyện trước đã!

Trong nhóm Tam Hồ có người lên tiếng:

– Lão tặc dám khiêu khích ư? Được! Thế thì bọn ta sẵn sàng lĩnh giáo đây!

Hắn vừa dứt lời, cả ba múa tít đại đao đồng loạt nhảy bổ vào giao tranh cùng Đại

lão. Lúc tên cao thủ thuộc hạ của Hồng Sa Thiên Vân Các mở miệng thốt lời, vị đệ nhất trong Tứ lão vương gia hít sâu một luồng thiên nguyên chân khí chờ đợi. Nhác thấy ba tên địch thủ di động thân hình, lão bình tĩnh thi triển tuyệt chiêu “Mai hoa kiếm”. Nhân ảnh cùng kiếm ảnh quyện lẫn vào nhau uyển chuyển nhịp nhàng. Bọn Tam Hồ Thường Sơn cũng không phải tay vừa. Chúng huy đao thủ hết sức linh động huyền ảo. Tiếng đao kiếm va chạm nhau chan chát, xẹt ra những tia lửa xanh lè. Từng tràng giao tranh lẫn rộng ra ngoài năm trượng có dư. Những ánh đao bóng kiếm vũ lộng ào ào. Gió bay cát bắn, hóa lá tả tơi...

Lại nói về Thành Nhân, nhận đoản kiếm từ tay lão Đại xong, chưa biết định lẽ nào. Xảy thấy bọn cao thủ thuộc hạ Hồng Sa Thiên Vân Các kéo đến khá đông, trên tay lăm lăm binh khí sáng lòa, trong bụng chàng lo lắng không yên, chỉ e bọn chúng làm hỗn đến thân mẫu. Tuy biết rằng chân lực còn kém lắm, song chàng vẫn thử vận thiên nguyên chân khí xem sao. Chàng lắc đầu thất vọng. Nếu đem so sánh thì hiện thời chàng chỉ thi triển được hai, ba thành công lực là cùng! Chỉ có bấy nhiêu thì làm sao tự vệ cho nổi, huống chi lại phải bảo vệ luôn cả mẫu thân? Chàng cảm thấy tử hờ vô cùng. Trong cuộc đời giang hồ phiêu bạt, chưa có lần nào chàng lại bất lực như hôm nay. Những lần đọ sức với kẻ thù, cho dù mạng sống nhiều phen bị đe dọa trầm trọng, song chàng vẫn thấy mãn nguyện, vì dù sao cũng đã tỏ rõ cái dũng lược của mình ra từ trước. Trong trường hợp này, chàng chẳng khác nào con gà chọi chưa mọc đủ lông đứng trước một đàn điều hâu ác diệu. Chàng cay đắng trong lòng.

Tuy nhiên, Thành Nhân cũng hơi yên tâm vì bọn thuộc hạ ma đầu chỉ bao vây vòng ngoài, chưa có thái độ dứt khoát. Chàng định thốt lời trấn an thân mẫu thì Lý phu nhân đã nắm lấy tay chàng. Giọng bà nghe ấm áp làm sao:

– Thành nhi! Ta xem con còn yếu lắm! Hãy khá tự giữ mình. Đừng nên lo lắng nhiều kéo hao tổn thần trí. Việc gì đến sẽ đến. Vận mệnh mẹ con ta hãy phó thác cho đấng hoàng thiên định đoạt. Như bản thân mẹ đây, hai mươi năm trời nát tan từng khúc ruột, những mong một thác cho xong. Nhưng nghĩ đến hai con, mẹ phải gắng gượng mà sống đến ngày này đó con à!

Thành Nhân xá dài lĩnh ý. Tuy nghe mẫu thân nói thế, chứ làm sao chàng không khỏi ít nhiều lo lắng trong lòng? Chàng đưa mắt nhìn cuộc giao đấu giữa lão Đại và bọn Tam Hồ càng lúc càng ác liệt hơn. Chợt nghe lão Đại thét lên một tiếng chói tai, thi triển tuyệt chiêu “Hàn băng kiếm ảnh” nằm trong bí pháp “Hàn băng công”. Chỉ trong một thoáng, môn kiếm pháp thần sầu đã trấn áp ba tên cao thủ trong nhóm Ngũ Hồ Thường Sơn. Một tên trong bọn chênh mảng bị kiếm ảnh liếm xẹt ngang hông, máu nơi kinh Can đông ngay tại chỗ. Hấn rú lên một tiếng ngã nhào chết tốt. Hai tên còn lại chẳng dám khinh thường, vội vận toàn bộ chân lực dùng tuyệt chiêu “Lôi âm thần đao” đánh như vũ bão. Cuộc chiến vẫn tiếp tục, nhưng thế thượng phong đã nghiêng về phía lão Đại khá rõ ràng...

Thành Nhân có phần yên chí hơn, bèn dỏng tai về phía khu tiền sảnh của lầu đài

nghe ngóng. Nơi ấy vọng lại tiếng kinh phong mỗi lúc một thêm giòn giã. Hai tay đại cao thủ thượng thừa có vai trò khá quan trọng trọng Tứ Hải Đại Mông bang đang giao đấu nhau thật là dai dẳng, kịch liệt. Trong lúc Thành Nhân còn phân vân trong dạ, chẳng biết bảu muội của chàng là Phương Dung có đánh lại lão ma đầu phó bang chủ hay chẳng? Bỗng một tràng cười như dao cạo vào tai vang lên từ ngoài mười trượng:

– Ha ha ha! Sát Thát kiếm khách, người còn nhớ mối cựa thù tại Giang Nam đêm nọ chứ?

Lý phu nhân hoảng kinh thốt khẽ với chàng:

– Thành nhi cẩn thận! Hẳn là tên thủ lĩnh của đám Thất Hùng Tây Hạ đó!

Thành Nhân gật đầu bình tĩnh đáp:

– Thưa mẹ! Con đã từng biết hẳn!...

Tên thủ lĩnh của Thất Hùng Tây Hạ vung đao bay đến cùng với tiếng thét chói tai:

– Nào Sát Thát kiếm khách! Hãy chuẩn bị để ta đưa người về châu Diêm chúa!

Câu nói của hắn vừa dứt, đao ảnh đã phủ chụp xuống đầu Thành Nhân. Thoạt nhìn cũng biết hắn đang sử dụng đao thức độc thủ quyết hạ đối phương ngay trong một chiêu đầu. Thành Nhân vừa lạng mình né tránh, hắn liền nhip chân tả hoành thân quật ngược trở lại một đường đao dững mãnh phi thường. Chẳng còn cách nào khác hơn, chàng đành vận công vào đôi tay đưa đoản kiếm lên đỡ:

– Cheng!

Thanh đoản kiếm vụt bay ra khỏi tay chàng, văng ra ngoài năm trượng, Thành Nhân đau đớn cả người. Chàng chới với bỏ nhào suýt ngã. Lập tức, tên thủ lĩnh Thất Hùng Tây Hạ chẳng bỏ lỡ cơ hội. Nhanh như chớp, hắn khoa đại đao xả xuống một đường thần tốc. Lý phu nhân bụm hai bàn tay xanh xao lên mặt, thét lên tuyệt vọng:

– Trời! Con ta chết mất!

Cùng lúc ấy, một tiếng rú thảm vang lên bên tai phu nhân. Chưa dám mở mắt nhìn, nhưng nghe sao giọng rú lạ quá. Lý phu nhân không khỏi thắc mắc trong lòng. Nếu là giọng của Thành Nhân thì phải trong trẻo chứ! Đằng này tiếng rú lại khác tiếng con trai bà quá đổi! Kể thì chậm song diễn biến xảy ra rất nhanh. Đến chừng nghe một tiếng “huych” rõ to, Lý phu nhân bèn mở mắt ra nhìn. Bà thấy rõ Thành Nhân chẳng hề hấn gì. Đồng thời tên thủ lĩnh Thất Hùng Tây Hạ nằm lăn ra đất, thân hình bị thít bị cuộn tròn bằng hai dải lụa xanh đỏ.

– Xin tạ ơn trời phật độ trì!

Vừa thốt đến đây, Lý Phu nhân chợt nhìn trực lại thấy một vị tiên cô đang nghiêng mình về phía bà cất giọng từ tốn:

– Phụng Liên Thăng xin kính chào tẩu tẩu!

Ánh mắt phu nhân rạng ngời niềm vui vô hạn!

– Ôi chào! Phụng Liên Thăng hiền muội! Hai mươi năm trời ly biệt...

Nói đến đây, chợt nhớ lại ngày nào trên đỉnh Mã Yên Sơn đồng đạo võ lâm đảo môn chúc thọ, phu nhân tử phạm khóc vùi. Phụng Liên Thăng Tiên cô vội vàng đỡ lấy hai cánh tay bà, an ủi:

– Tẩu tẩu ôi! Xin tẩu tẩu bớt nỗi ưu phiền. Chuyện đời làm sao tránh được những nghịch cảnh đau lòng xót dạ...

Phu nhân vẫn còn sứt sùi. Bà quay về phía Thành Nhân, nói với chàng qua tiếng nấc:

– Thành Nhân con! Mau ra mắt nghĩa mẫu!

Lúc này, Thành Nhân chứng kiến thân pháp cùng tuyệt chiêu của tiên cô quả là xuất quỷ nhập thần. Trước kia, chàng nghe nói mình còn một người nghĩa mẫu đang cai quản vùng Hoàng Liên Sơn, tài sức lỗi lạc vang danh trên chốn giang hồ mấy chục năm qua. Bây giờ, người xuất hiện kịp thời ra tay cứu độ. Ấu phải chăng đây là thiên cơ đã định, trong cái “hung” lại có cái “kiết” đi kèm! Ấy là lòng trời chẳng phụ người ngay vậy!

Thiết nghĩ cũng nên nhắc lại đoạn tên thủ lĩnh Thất Hùng Tây Hạ quyết hạ độc thủ Ngô Thành Nhân để trả mối nhục trong cuộc đấu tại vùng Giang Nam ngày nọ. Hấn khoa đại đao vận đến mười thành công lực bỏ thẳng xuống chàng. Chẳng dè từ phía sau lưng hấn, một bóng dáng tiên nga sử dụng hai dải lụa xanh đỏ dài hàng chục trượng nhằm vào ngay mình hấn phát tới. Đôi dải lụa như cặp măng xà thần tình linh mãnh. Ánh đao vừa nháng lên đã bị ngay dải lụa xanh ấy quấn lấy giật rời khỏi tay, đồng thời dải lụa đỏ thít lấy đôi tay hấn bó chặt vào thân. Kế đó, dải lụa xanh vừa nhả thanh đại đao ra xong, liền quấn tiếp cổ chân của hấn. Chưa kịp té nhào, hấn liền lãnh trọn một ngọn độc cước vào ngay huyết khí hải. Rống lên một tiếng, hấn ngã “huỵch” xuống đất nằm ngay đơ.

Thành Nhân chứng kiến nhãn tiền, lòng mừng khôn xiết, còn đang tận ngàn chợt nghe vị tiên nương tự xưng danh tính rồi chào hỏi ra mắt mẫu thân chàng. Đến chừng nghe Lý phu nhân giục, chàng chẳng dám chậm trễ, sửa lại áo xống quỳ phục xuống cất giọng trang nghiêm pha lẫn xúc động:

– Dưỡng tử bất tài Ngô Thành Nhân xin khấu đầu ra mắt nghĩa mẫu! Xin kính chúc người an khang trường thọ!

Phụng Liên Thăng Tiên cô đẹp dạ, bèn vận công dùng kinh lực đỡ chàng dậy dịu giọng thốt:

– Dưỡng tử của ta hãy bình thân! Ôi! Nhìn qua sắc diện của hiền nhi, ta biết chắc là hiền nhi đã bị hao kiệt thần lực quá nhiều.

Nói rồi không kể đến ty hiềm, bà ôm chầm lấy Thành Nhân chan hòa tuổi lệ. Suốt hai mươi năm trời, vượt qua bao cảnh tang thương, đêm nay sau những biến cố hãi hùng, chàng được gặp thân mẫu rồi nghĩa mẫu. Ôi! Cuộc tái ngộ tương phùng mới

cảm động làm sao! Chàng bồi hồi xúc động không cầm nổi những giọt lệ nóng hổi lăn dài trên đôi má xanh xao!

Bỗng hai tiếng rú thảm thiết vang lên, kéo cả ba người quay trở lại thực tại. Thì ra, bằng vào môn pháp độc đáo “Hàn băng công” danh chấn giang hồ, lão Đại đã hạ luôn hai tên cuối cùng của Ngũ Hồ Thường Sơn. Mấy mươi tên thủ hạ của Hồng Sa Thiên Vân Các rung động tâm can. Chúng nhận thấy chỉ chưa đầy nửa giờ giao đấu mà ba tên đại cao thủ dưới trướng Hồng Sa Tiên Nương bị hạ một cách dễ dàng. Chúng e ngại và phân vân chẳng biết tiến thoái thế nào cho phải. Nữ chủ nhân của chúng đã quay lại chống phó bang chủ, ngang nhiên đồng lõa với đám người trước mặt. Đồng thời vị phu nhân của hoàng đế Đại Mông bang không ngờ đêm nay lại xuất hiện với cung cách khác hẳn những lần đến đây lúc trước. Như đoán ra tâm trạng của chúng, Thành Nhân đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Các người dù sao đi nữa cũng là thủ hạ trực tiếp của bào muội ta tức Hồng Sa Tiên Nương. Vì vậy ta có lời khuyên các người chớ nên động thủ mà mang họa vào thân, liều mình bỏ mạng vô ích. Đây là việc ân oán riêng tư bọn ta cần giải quyết sớm, chẳng ham hiếu sự làm chi! Tốt hơn hết, các người cứ đứng ngoài lược trận thì không có gì đáng tiếc xảy ra!

Lời cảnh tỉnh của Thành Nhân đã có tác dụng. Bọn thuộc hạ Hồng Sa Thiên Vân Các lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Chẳng thấy đứa nào tỏ thái độ phản ứng gì hết.

Nhắc qua lão Đại, sau khi hạ sát thủ hai tên còn lại trong đám Ngũ Hồ Thường Sơn bèn múa tút trường kiếm theo thế “Mai hoa” một lúc rồi mới điều vận chân nguyên. Điều hòa nội lực xong, lão lau sạch lưỡi kiếm vấy máu tra vào vỏ, lững thững đi đến chỗ ba người. Đôi mắt già nua chột sáng lên, giọng lão không kém phần ngạc nhiên lẫn sự vui mừng:

– Ô kìa! Có phải Phụng Liên Thăng Tiên cô nương giá lâm đấy chẳng? Vạn hạnh! Vạn hạnh! Lão phu xin kính cẩn chào mừng!

Phụng Liên Thăng Tiên cô thâu đôi dải lụa vào tay, nghiêng mình thi lễ đáp:

– Không dám! Không dám! Tiểu nữ xin kính chào Đại lão vương gia! Thế xưa nay lão tiền bối vẫn mạnh giỏi chứ?

– Đa tạ Tiên cô! Lão mỗ vẫn bình thường!

Lúc bấy giờ, tiếng kinh phong từ khu tiền sảnh lâu đài vọng lại nghe yếu ớt và rời rạc lắm. Thành Nhân phán đoán:

– Bẩm tổ thúc cùng nghĩa mẫu, chúng ta nên kéo đến tiền sảnh hỗ trợ cho bào muội của tiểu nhi! Có lẽ đôi kỳ phùng địch thủ này giao đấu với nhau đã đến hồi kiệt lực thì phải! Tiểu nhi e bào muội Phương Dung có mệnh hệ gì chẳng?

Lão Đại gật mạnh đầu rồi xăng xái trước:

– Đúng vậy, đúng vậy! Phải tiếp ứng ngay cho tiểu thư, kéo trể mất! Xin tiên cô bảo vệ phu nhân cùng thiếu chủ của lão giùm! Để lão phu đi trước xem sao!

Nói dứt lời, lão dùng thuật “Phi Thiên Quán Thế” phóng vọt bắn người như chiếc pháo thăng thiên, loáng cái mất dạng.

Thành Nhân cùng thân mẫu theo hướng lão Đại đi tới. Bọn thuộc hạ giạt cả ra nhường bước. Khi mọi người kéo đến nơi thì cuộc giao tranh đã kết thúc rồi...

* *

*

Đây nhắc lại Hồng Sa Tiên Nương hỗn danh Hồng Sa La Sát và cũng là Phương Dung, bào muội của người hiệp khách Đại Việt anh hùng Ngô Thành Nhân. Từ lúc nàng được sự ngăn chặn kịp thời của mẫu thân, khỏi sa vào tội loạn luân trầm trọng, chính nhờ người hiền mẫu đáng kính đã làm thức tỉnh nỗi cuồng vọng mê muội của nàng. Người là nguồn ánh sáng thiêng liêng soi rọi vào tâm hồn đen tối và đưa nàng trở về với bản chất cao quý của một con người chân chính. May thay! Trong những giây phút bồng bột ngu si, suýt nữa thì nàng đã tự hủy hoại lương tri mình đã đành, lại còn hãm hại cả người bào huynh của nàng nữa. Thật là một tội lỗi ghê gớm nhất trên đời! Giây khắc đầu, đứng ra trạng thái tâm hồn nàng bỗng dưng bị hụt hẫng chơi vơi. Song khi tỉnh trí lại, nàng cảm thấy niềm hối hận tràn ngập cả tâm hồn. Từ tình yêu sắc dục chớp giãng chuyển qua tình nghĩa cốt nhục tương phùng, nàng đã phải trải qua một giai đoạn đấu tranh nội tâm thật là ghê gớm! Chủ yếu nhờ nàng vốn có một nghị lực phi thường mới chiến thắng được bản thân mình một cách không mấy dễ dàng như thế!

Khi nghe thân mẫu phân minh như vậy, nàng nghĩ mình phải có bốn phận bảo vệ người bào huynh đáng kính bằng mọi giá. Nàng quyết tâm đi theo mẹ, theo anh để tìm lại người cha ruột của mình. Nàng vừa nói lên cái ý định nhiệt thành như thế, chẳng ngờ lão ma đầu phó bang chủ Tứ Hải Đại Mông bang Kha Ngột Bật xuất hiện bất ngờ cản chân. Phương Dung thầm nhủ, đây đúng là dịp tốt để bày tỏ niềm hối hận của mình. Nàng dốc toàn bộ chân lực, vận dụng tất cả các môn bí quyết sở trường đã lĩnh hội được của lão đại ma đầu Hỗn Thế Tà Thần ra giao đấu cùng lão ác quỷ Kha Ngột Bật. Những tuyệt chiêu chưởng pháp đầu tiên, nàng sử dụng mạnh mẽ, trấn áp lão phải thoái lui xuống khỏi thang lầu. Cuộc đụng độ bằng kinh lực thật là khủng khiếp. Hai bên giao đấu với nhau toàn bằng chưởng lực lồng vào đó bí quyết nội công thâm hậu vô cùng. Lão ma đầu phó bang chủ chẳng phải là hạng cao thủ bình thường, ngược lại trình độ nội ngoại công của lão đạt đến mức siêu đẳng. Nếu Phương Dung không phải là đệ tử yêu của lão đại ma đầu Hỗn Thế Tà Thần thì làm gì có khả năng địch lại lão ác ma kia! Đôi bên ngang sức ngang tài đấu với nhau như trời long đất lở.

Qua năm chục hiệp, cũng bởi dốc toàn bộ chân lực, nên chi cả hai đối thủ đều hao tổn chân nguyên. Sau cả giờ giao đấu, đôi bên loạng choạng như hai kẻ say rượu. Nội lực yếu dần. Chiêu thế chưởng phong, kinh lực không còn chính xác và mạnh mẽ như lúc đầu nữa... Bốn luồng chưởng phong cuối cùng chạm nhau. Hai bên đều thoái lui liền ba bộ, mỗi người ộc ra cả bát máu tươi... Phương Dung ôm ngực lão đảo muốn

khuyu. Thấy vậy, lão ma đầu Kha Ngột Bật chồm đến ráng sức vận công giáng một chưởng trong bí pháp “Lôi âm thần công”. Đây là một đòn trí mạng cuối cùng của lão nên chi trông mãnh liệt vô cùng.

– Ầm!

– Trời ơi!